

ANNA OLIVERAS

Sempre

ens

quedarà

una cançó

ANNA OLIVERAS

*Sempre
ens
quedarà
una cançó*

Fanbooks

© del text, Anna Oliveras Paré, 2024
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2024
ISBN: 978-84-10028-14-2
Dipòsit legal: B. 7.739-2024
Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Amb tots vostès...

—Amb tots vostès, senyores i senyors..., Àxel Montgomery!

Els llums es van apagar.

I ell va sortir. Tenia una actitud tan presumptuosa que semblava que s'hagués empassat un paó. I per què es pensava que feien les camises amb botons si no era per cordar-se'ls?

Doncs ells la portaven descordada... fins al cinquè botó.

I ells, qui són?, us preguntareu.

Doncs els de la banda d'aquell noi que feia el concert.

I què se m'hi havia perdut, a mi, al concert del grup d'un tio que tenia nom de mag, si no em sabia la lletra de les cançons? (Ho confesso, només me'n sabia una... i perquè la posaven a la ràdio a tothora).

Doncs perquè era l'aniversari de la Sònia.

I la Sònia, qui és?, direu.

Doncs la Sònia és la meva millor amiga des de segon. Jo m'havia barallat amb les meves «amigues» i m'havia canviat d'escola. Al cap de poc va arribar la Sònia i després tot va fer un tomb.

Perquè quan trobes gent que té les mateixes aficions que tu (lectura i patinatge, que fèiem segon), doncs és guai i et sents més bé que el dia del teu aniversari quan et sorprenden amb el teu pastís preferit.

La mare estava encantada que algú m'acompanyés a la biblioteca, deia que no li agradava que passés tanta estona sola (jo i els llibres..., buf, quin perill!) i que així tenia algú que m'ajudés a carregar amb el pes de la motxilla, i el pare deia que no m'havia vist mai parlar tanta estona amb algú i que això el feia molt feliç (ell és locutor de ràdio, així que us podeu imaginar com li agrada garrar), i el meu avi estava encantat d'alternar-se amb el xofer de la Sònia per portar-nos i venir-nos a buscar a patinatge (una setmana cada un, feien), així que tothom va estar molt content amb l'arribada de la Sònia a la meua vida.

I el dia 12 de juliol era l'aniversari de la meua millor amiga...

L'únic dia que venia de gira l'Àxel Montgomery a la nostra ciutat.

Perquè es va rumorejar que potser farien dos dies de concert, però al final va resultar que només podia ser un perquè al cap de dues setmanes començava la gira europea del grup a París i havien de descansar o alguna cosa així, que mentre m'ho explicava la Sònia, jo estava amb l'últim d'en Brandon Sanderson, i, és clar, una té clares les prioritats, així que no em vaig assabentar gaire de la vida del tal Àxel Montgomery.

Bàsicament, perquè no m'interessava.

A mi, a diferència de la Sònia, no m'interessa la vida de la gent que no conec, llevat que siguin els personatges d'un llibre que acabo de descobrir.

És clar que jo només tinc cent amics a l'Insta (i molts del cau o dels estius a Begur i algun de la uni, i dos profes que segueixo perquè m'encanten les citacions que fan de tant en tant), i ella en té més de dos mil. I ells també la

segueixen a ella, cosa que no entenc si, tal com assegura, no s'han vist mai.

Però, evidentment, en Montgomery no la seguia, probablement perquè encara no sabia de la seva existència. Ni de la meva.

Ara bé, això estava a punt de canviar.

I, com ja us podeu imaginar, en aquesta història (tampoc no és que siguem gaire innovadors) hi va haver un canvi de guió, com a totes les històries amb cara i ulls.

Casualitat?

No, què va, molt millor!

Ho endevineu...?

Va passar per art de màgia...

Talment com si ens trobéssim a dins d'una novella. No sé a vosaltres, però a mi això em sembla menys original que escriure un diari quan tens setze anys.

2

Un diari vermell

Ara..., tampoc no ho puc criticar tant.

Jo en tinc un.

Vermell.

I tinc divuit anys.

Me'n van regalar un a casa.

«No parles gaire amb ningú, potser escriure el que et passa pel cap t'aniria bé», em van dir.

El vaig deixar arraconat.

Però un dia que m'avorria i que la wifi de l'hotel on érem anava fatal, mentre el pare i la mare aprofitaven el bon dia (pluja i bassals) per anar a fer un volt per Londres, vaig agafar-lo... i el vaig obrir.

Tenia quinze anys.

I no sé si és perquè l'escriptori estava just davant de la finestra, o perquè m'agrada la pluja i no puc entendre els que diuen que no, o perquè a l'habitació només hi havia un llit i no tenia son, però el cas és que vaig començar a escriure a primera hora i quan van tornar els pares al migdia encara escrivia.

Els amors no correspostos tenen molt *salseo*.

Et pots passar un matí sencer preguntant-te per què es va acabar aquella història. O d'aquella manera.

Tenia la lleugera sensació d'haver-me perdut alguna cosa amb la ruptura d'en Claudi.

—Però si el vas deixar tu! —em va dir la Tina, un dia que ens vam trobar a la biblioteca.

La Tina és la bibliotecària, així que no és tan estrany. A més, és la mare d'en Claudi.

—Ja, però tampoc no el devia afectar tant, si l'endemà ja sortia amb una altra...

La Tina va negar amb el cap i va somriure.

—I per què et penses que passen aquestes coses, Sienna?

—Ehem... No ho sé.

—Doncs perquè és inevitable. Tothom busca un moviment constant, quan en realitat és en el silenci on es troba el que busquem.

Després, la Tina em va donar el llibre que hi havia anat a buscar.

—No, Tina, aquest no era...

—Llegeix-te'l, t'anirà bé.

I quan me'n vaig anar, amb el llibre ben agafat als braços, la Tina em va tornar a cridar:

—Em sabrà greu no veure't per casa. Eres l'única xiqueta d'en Claudi que em queia bé.

I vaig marxar, pensant per què carai la Tina m'havia donat *Moby Dick* si jo li havia demanat el setè volum del mag londinenc més famós de la història del món dels mags amb el permís del Mago Pop.

3

Les entrades

El que encara ara em pregunto és com va passar tot el que va passar.

L'àvia Merche, que tenia frases per a tot, acostumava a dir-me: «Va passar perquè havia de passar».

I jo això no sé si és veritat, però quan em surt la part romàntica (la mateixa que aflora quan miro *Romeu i Julieta* o quan llegeixo algun llibre de la Jenny Han), que és gairebé mai, només alguna vegada, penso que potser sí que tenia raó, l'àvia.

I això explicaria, també, per què l'àvia Merche sempre acabava les frases dient-me: «Fes-me cas, maca, sigui el que sigui, jo ja hi he passat abans».

Realment, l'àvia tenia massa caràcter per anar enlloc si no li venia de gust, però he de dir a favor meu que havia pensat moltes alternatives al concert del tal Montgomery, fins i tot contractar una doble perquè es fes passar per mi.

Però la meva amiga em va recordar que les entrades les hi havia regalat jo, amb un pòstit on deia «ves-hi amb qui tu vulguis», i no li venia de gust anar-hi amb ningú que no fos jo.

I a mi, si la Sònia em fa morrets, no em commou.

Però si em diu que abans del concert anirem a la meva pizzeria preferida...

Les coses canvien.

I de quina manera.

Perquè, a partir d'aquella nit, res no va tornar a ser com abans.

És clar que això, des que teniu el llibre a les mans, ja us deu haver passat pel cap.

Ara només em queda pensar com us ho puc explicar de la manera més realista possible; així, potser, us semblarà que hi sou una mica a dins.

I no hi ha res més bonic que entrar dins d'un llibre, dins d'una història que va començar en el moment que es van apagar els llums, quan ell va sortir a l'escenari i tot el Sant Jordi va emmudir.